

внимание, азъ трѣбва на всѣка цена да го оправдая. И никои не ми бъркаше на упражненіята, колкото много шумъ и да дигахъ съ барабанчето. Нѣмаше роптания, нѣмаше и недоволство. Само еднажъ татко надзърна надъ нотитѣ и попита :

— Ама и тука ли по ноти ?

— Разбира се — самодоволно му отвърнахъ азъ — като заудряхъ палкитѣ и съ кракъ измѣрвахъ паузитѣ.

— Демекъ и тази работа не е лека.

— Не е... И пакъ : есъ, та-та, есъ, та-та, есъ, таррр...та-та.

Татко пакъ се усмихна и съ погледъ привлече погледа на мама върху мене. Сякашъ искаше да ѝ каже : ще го бжде момчето.

Упражненията на оркестра ставаха всѣка срѣда и сжбота следъ обѣдъ. Учителътъ ни Коста Дюкмеджиевъ употребяваше извънредно старание да сме готови поне съ нѣколко нумера за празника на св. св. Кирилъ и Методий. Той ни връщаше по нѣколко пѣти върху едно и сжщо музикално колѣно, догдето се научимъ да го изпълняваме безпогрѣшно, като тропаше съ кракъ, блещѣше се съ изпъкналитѣ си пѣстри очи и викаше еднакво на ученици и на учители, участващи въ оркестра. А между учителитѣ бѣше и любимеца на всинца ни Асенъ Николаевъ. Той свирѣше виола, гледаше съсрѣдоточено къмъ пюпютра и от време на време се усмихваше въ дългата си брада.

Оркестрътъ бѣше новостъ не само за Шуменъ, а и за цѣла България, изобщо. Както ни увѣряваше г. Дюкмеджиевъ, той билъ първиятъ следъ освобождението. Това увеличаваше нашата ревностъ и успѣхитѣ ни от денъ наденъ ставаха по-очебийни. Напредвахъ и азъ. Палкитѣ почнаха да играятъ свободно върху опънатата кожа, която азъ свикнахъ да настроявамъ по даденъ тонъ, и да взематъ по-продължителенъ тропъ. А когато секундирахъ, просто си играехъ съ тѣхъ. Еднажъ, пѣкъ